

„Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne...” (1János 4,16b)

ŐRÁLLÓK

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség lapja • 2021 • VII. Évfolyam • 4. szám • Ára: 1,25 lej

A karácsony evangéliuma

„Menjünk el egész Betlehemig és nézzük meg, hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr” (Lukács 2: 15)

Lukács evangélista személyesen igyekezett eleitől kezdve mindennek pontosan utánajárni. Jézus születéséről is pontos és részletes leírást ad, a helyszín és az időpont pontos meghatározásával.

Jézus születésének évében Augustus császár rendeletet adott ki, hogy tartsanak népszámlálást a római birodalomban, ezért mindenkinek a maga városába kellett mennie, hogy ott összeírják. Zűrzavaros idők voltak ezek, Palesztina földjén gyakoriak voltak a lázadások a római megszálló hatalom ellen, különösen az ilyen népszámlálások idején erősödött fel ez a Róma-ellenesség. Mivel a közbiztonság nem a legjobb volt, az utazás mindig kockázattal járt.

Mivel József Dávid király nemzetségéből származott, ezért jegyesével, Máriával együtt lakóhelyükről, a galileai Názaretből, Dávid városába, vagyis a júdeai Betlehembe kellett utazniuk. Mária áldott állapotban volt, a hosszú út után Betlehembe megérkezve eljött szülésének ideje, s mivel a szálláson nem volt már számukra hely, így a jászolba fektette gyermekét.

Közben a szabad ég alatt nyájuk mellet őrködő pásztoroknak angyalok jelennek meg és hozzák a karácsonyi örömhírt: **„Ne féljeteK, mert íme hirdetek nékteK nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nékteK, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig az lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.”** (Luk 2: 10-11)

A pásztorok hallják meg először az evangéliumot. A zsidó rituális törvények szerint a pásztorok, akik a szabadban töltötték napjaikat, nem feleltek meg a tisztasági törvényeknek, tisztátalannak számítottak, ezért nem mehettek be a Jeruzsálemi templomba sem és nem vehettek részt az istentiszteleteken. Isten nagy kegyelme és szeretete az, hogy íme, a megvetettek, a lenézettek és a kitaszítottaknak szól először az örömhír. Akiket a vallási közösség és a társadalom is megvet is kitaszít maga közül, akikkel ők szóba sem akarnak állni, azokat méltatja arra az Isten, hogy angyalait küldi el hozzájuk. S lám ők azok, akik komolyan is vették az Isten szavát, akik készek azonnal mozdulni és engedelmeskedni a hívásnak.

**Az én békességemet adom néktek:
nem úgy adom én néktek,
amint a világ adja.**

**Ne nyugtalankodjék a ti szívetek,
se ne féljen!**

János ev. 14:27

Az angyalok távozása után a pásztorok elhatározzák, hogy elmennek Betlehembe és személyesen győződnek meg az angyaltól hallott örömhír igazáról. Nem tévováztak, hanem azonnal indultak és sietve tették meg az utat, hogy mielőbb odaérjenek. Végül megtalálták Máriát és Józsefet a jászolba fekvő kisgyermekkel és elmondták az üzenetet, a karácsony evangéliumát, amit az angyaltól hallottak. Így ezek az írástudatlan, egyszerű pásztorok lettek a karácsonyi örömhír első hirdetői. Istent dicsőítve és magasztalva tértek vissza a pásztorok azzal a bizonyossággal, hogy mindent pontosan úgy láttak és hallottak, ahogy Isten megüzente nekik.

Folytatás a 2. oldalon

A karácsony evangéliuma

A karácsonyi evangéliumot olvasva engem a betlehemi pásztoroknak az a magatartása ragadott meg, ahogy a karácsonyi evangéliumot hallva azonnal sietve indulnak, és elmennek egész Betlehemig, hogy személyesen győződhessenek meg mindenről.

A pásztorokat semmi sem tartja vissza, sem az, hogy éjszaka van és sötét, sem, hogy talán az időpont is alkalmatlan egy újszülött csecsemő meglátogatására.

A kitaszított, lenézett, vallási szempontból tisztátalannak nyilvánított pásztorok, akik Isten angyalaival találkoznak, így lesznek maguk is „angyalokká” – Isten küldötteivé, hírvivőkké, az evangélium első hirdetőivé.

Vajon meddig megyünk mi el a karácsony evangéliumának megértésében? Én azt tapasztalom, hogy nagyon felületesek vagyunk és elakadunk a külsőségeknél. A karácsony előtt a mai ember is „sietve megy”, hogy a nagy bevásárlást elintézhesse. Annyi a tennivaló, ajándékot venni a gyerekeknek, szeretteinknek, barátainknak. Beszerezni a karácsonyfát, a díszeket, az ünnepi ebédhez a hozzávalókat. Elvégezni a nagytakarítást, idejében feladni a karácsonyi üdvözlőlapokat stb.

Mindez jó és szép és hozzátartozik a karácsony ünnepéhez, de közben vajon nem felejtkezünk-e meg a lényegről? Miért is van egyáltalán karácsony?

Az első karácsony szentestéjén a betlehemi pásztorok ünnepe úgy lett teljessé, hogy elmentek egészen Betlehemig, személyesen győződtek meg mindarról, amit az angyaltól hallottak. Miután pedig találkoztak a gyermek Jézussal, megváltozott az életük, **„visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan ő megüzente nekik.”** **„Menjünk el... nézzük meg!”** Ezt kellene ma nekünk is megtanulnunk a betlehemi pásztoroktól. Az a nagy baja ma a társadalmunknak, hogy nagyon sok a meggyőződés, a bizonyosság nélküli ember. A pásztoroknak el kellett menniük egészen Betlehemig. Ki kellett zökkenniük a megszokott életükből, egyszerre mindennél fontosabbá vált számukra az, hogy Jézussal találkozzanak. Az igazi meggyőződés, a bizonyosság a megtett út, a keresés, a harc a fáradozás után születik meg a te szívedben is. Ne elégedj meg a világ kínálta gyors és felületes válaszokkal. Győződj meg te magad a dolgokról személyesen.

Karácsony!

(Almárium: Fekete István füveskönyve)

Milyen könnyű leírnom: Karácsony! Pedig ezt a szót senki nem írta le úgy, hogy minden benne legyen, amit jelent. Nem lehet leírni. Érezni is ritkán s egyre ritkábban. Karácsony! Egy ifjú tudós, egy materialista tudós, vagy magyar tudós-tudós felfedezte vagy kitalálta, hogy ez a szó a „harácsolás” szóból ered.

Hogy ki harácsol, kitől és mit: ezt nem írta meg az ifjú tudós.

Nyilván a Kisdéd, a Gyermek harácsol, aki még csak egynapos, de már harácsol. Most még csak istállóbüzt az állatoktól, de - vigyázni kell! - majd később szíveket fog harácsolni, értékes fát, amire felfeszítik materialista poroszlok és ismételten felfeszítik materialista tudósok, akik azt mondják, hogy őket nem teremtette senki, ők csak úgy lettek, valami majomból, és ezen kár is lenne vitatkozni velük.

Karácsony!

A szívek és lelkek szent Örök Ünnepe, mi lesz, ha nem lesz? Vagy mi lenne, ha nem lenne? Mit adnak helyette az ifjú tudósok, akik Kaifás tanítványának tanítványai? Fel tudják-e építeni a templomot reszkető és átkozott öregségükben, amikor már késő lesz?

Karácsony!

Talán fel tudják építeni, ha majd a Gyermek elharácsolta tőlük ostobaságukat és gyengeségüket.

„Az a szent karácsony csodája, hogy egy segítségre szoruló gyermek lett mindnyájunk megsegítőjévé.”

(Friedrich von Bodelschwingh)

(Forrás: <http://vasarnapiuzenet.network.hu>)

Szubjektív beszámoló a Szilágysomlyói Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének XV. konferenciájáról

„Felhívott bennünket az Úr erre a csendes helyre, azért, hogy beszélgessen velünk.”
– ezzel a mondattal nyitotta meg **Bogdán Szabolcs János** esperes lelkipásztor a 2021. évi egyházmegyei presbiteri konferenciát Sólomkőváron.

**Pocsveiler István
Levente lp.**

Lecsmér

Az igehirdetés a Mk 14, 66-72 alapján szólt hozzánk, sok mély, és gondolkodásra indító üzenettel, melyre a későbbiekben még visszatérek, ám nekem ez a kezdőmondat az emlékezetembe fűródött. Azért mert én is kerestem azt a választ, amivel buzdíthatom a távolmaradókat, azokat akik presbiterként nem látják értelmét a konferencián való részvételnek, akik hitetlenkedve kérdezik: „miért kell oda menni.” Sok mindennel próbálkoztam, beszéltem a találkozás öröméről, aztán az alkalmas idő kihasználásól, mondván: „ki tudja találkozunk-e még ebben az életben idős presbitertestvérekkel”, próbáltam a szó eredeti jelentését kibontani, és az gondolaink együtt hordozásának (con – együtt, ferro - hordozni) szükségességéről beszélni, és sorolhatnám. Úgy gondolom, hogy ez mind igaz lehet, de a legfontosabb, hogy azért legyünk ott, mert maga az Úr akar beszélgetni velünk. És milyen jó, hogy még van lehetőségünk Őt hallani, és meghallgatni, milyen jó, hogy az a több mint kilencven presbiter és lelkipásztor elsősorban ezt tapasztalhatta meg.

Mert valóban Ő szólt hozzánk az igehirdetésen, az előadáson keresztül, megszólalt a csoportokban egy-egy testvérünk szája által, hallhattuk idős presbitertestvéreink bizonyágtételét az erőt adó Istenről, aki őket évtizedeken át újra és újra szolgálatba állította, és mindig adott erőt is, türelmet is, bölcsességet is hozzá. Istennek legyen hála szolgálatukért!

Ezen az áldott alkalmon nem csak gyülekezetek által egyházközségek vezetésére megválasztott, férfiakat és nőket láttam, de hegyen épített városokat, ablakba helyezett lámpásokat, lelki életet megízéztető sókristályokat. Ott, az Isten jelenlétében, egymás között ilyennek látszottunk: egyik presbitertestvér gyermeki őszinteséggel kérdez, és keresi a választ, a másik bizonyágot tesz a mélységből kiszabadító Istenről, a harmadik lelkesen buzdít, és az őrállói feladat szépségéről és komolyságáról beszél, a negyedik elméleti betegségét fájdalmát, de még be sem fejezi az ötödik már bátorítja, vigasztalja. Istenem, de jó volna így látszani és láttatni a Krisztust, nem csak itt a hegyen, hanem ott a völgyben is, a hétköznapi életben, a szolgálati helyünkön, mindannyiunknak: lelkésznek és presbiternek egyaránt! Még a vádlók előtt sem elbújni, nagypénteki Péterként az árnyékban osonva, törekedve a lelki és fizikai helytállás megúsására, ellenkezőleg, Szentlélekkel betöltekezett, pünkösdi Péterként bátran hirdetni, odaélni a világ elé a Krisztust. Hívni, vonzani másokat is az Ő jelenébe, az istentiszteletekre, és az Úr megterített asztalához, és örködni az egyházi élet tisztasága felett.

A presbiteri tisztségnek ez a szépsége és felelőssége bomlott ki előttünk az előadás rendjén is, melyet *Lucza István* Sarmaság-Bányatelepi lelkipásztor tartott, „Az úrvacsora aktuális kérdései” címmel. Megerősítő volt hallani arról, hogy akárhányszor magunkhoz vesszük az úrvacsora kenyerét és borát, győzelmi lakomán veszünk részt. Jézus ezzel biztosít bennünket arról, hogy mi is részesei vagyunk golgotai győzelmének. Épp ezért mi ott az asztalnál a megváltást ünnepeljük. A sok távolmaradóra, vagy hazamenőre gondolva ma is motoszkál bennem a kérdés: milyen katona az, aki háború megnyerése után bármilyen indokkal távol marad a győzelmi vendégségről? Az ilyen, vajon komolyan veszi mindazt amit vall? Valóban örül Jézus győzelmének? Valóba Urának vallja Jézust,

és csak Őt egyedül? Nem szeretnék ezekre én válaszolni, de egy kicsit remélem, hogy ezek a kérdések kavicsok lesznek az otthonmaradók és az úrvacsorának hátat fordítók cipőiben.

A háborút Jézus megnyerte, vannak viszont apró csaták, amelyek ránk várnak. A győzelmi vendégségre csak azok mehetnek, akik részt vesznek ezekben a csatákban. Ezek azok, amelyeket naponta vívunk az ömberünk ellen, talán megfeszítettebb erővel az úrvacsora előtti héten, de ezeket a csatákat nem lehet megspórolni. Azok járulhatnak a szent vendégséghez, akik összetörtek a küzdelemben, akik újra és újra rádöbbsentek, hogy Krisztus nélkül győzni lehetetlen, akik tudják, hogy csak egy lehetőségük van: a mi Urunknak az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme. Az lesz méltó, aki azzal a meggyőződéssel megy ki oda, hogy ő méltatlan erre, mégis hittel és alázattal elfogadja.

Eszembe jut, hogy amikor Pál az Úrvacsora szerzetéséről ír a Korinthusi gyülekezetnek, a szerzetési ige után rögtön így folytatja: „Ezért erőtlének és betegek közöttetek sokan” (1Kor 11, 30a). Pál rámutat, hogy az Úr testének meg nem becsülése, erőtlenséget és betegséget von maga után. Lelki értelemben ugyanez igaz ránk is. Ha méltatlanná téve magunkat, bűnbánat nélkül rutinból úrvacsorázunk, vagy távol maradunk mondván: „nem vagyok elég jó keresztyén”, elgyengülünk, megbetegszünk, sötétben lopakodó nagypénteki keresztyénekké válunk, akik folyton sírnak veszteségeink miatt, de félnek felvállalni Jézus győzelmét. Vajon nem ez a gyengeség az oka annak, hogy ma, itt a völgyben olyan keves látatják Krisztust?

Isten beszélget velünk, veled kedves őrálló testvérem! Közösségre lép veled nem csak ott a hegyen, de idelent a völgyben is, a harcok és kudarcok színterén, és amikor bűnbánattal megvallod a gyengeségedet, Ő felemel, asztalhoz ültet, megerősít a szövetségben, és előrevetíti azt a vendégséget melyet az örökkévalóságban szerez mindazoknak akik mindvégig kitartanak. Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára! (Jel 19,9) Ámen.

Isten tegye áldottá mindazok életét, akiknek munkája révén ez a találkozás létrejöhetett.

ERE Presbiteri Szövetség konferenciája - Székelyudvarhely

„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”

Mészáros János

Királyhágómelléki
RE PSZ missziói titkára

2021. szeptember 25-én **Pitó Zsolt** lelkipásztor áhítatával kezdtünk konferenciánkat az I Korinthus 15.58 verse alapján. Pál apostol testvéri szeretettel szólítja meg a Korinthusbelieket. A lelkipásztor ezt kéri tőlünk is, jelenlevő presbiterektől, hogy mi is ilyen testvéri szeretettel legyünk egymás iránt. A járvány miatti elmaradások ellenére Istennek terve van velünk, és ezért ki kell használnunk minden lehetőséget arra, hogy az ő akaratát teljesítsük. Legyünk eltökéltek, legyünk rendíthetetlenek, hogy mindig az Úrnak legyünk elkötelezettek – szolt a biztatás. A presbiterre, aki felelősséget vállalt, nem kevés munka vár rá az Úr dolgában. Isten munkálkodik és elvégzi az Ő tervét. Ebben kell nekünk együtt munkálkodni.

A Szombatfalvi gyülekezet kis templomában **Bíró József** köszöntötte az egybegyülteket, majd **Sándor Csaba** esperes köszöntő szavai után arról beszélt, hogy milyen jó és kegyes az Isten hozzánk. Isten áldását kérte azokra, akik buzgólkodnak Isten munkájában a Zsidók 10, 23 verse alapján.

Az ERE PSZ elnöke, **Pályi József** is köszöntötte az egybegyülteket, majd köszöntések hangzottak el az anyaországból érkező **Szabó Dániel** és **Váci Gábor**, valamint a kárpátaljai PSZ-elnök **Gyurkó Miklós** részéről.

Tóth András KRE PSZ elnök köszöntését Timótheus 3.13. versével kezdte. Arra buzdított, hogy legyen példa számunkra Timótheus élete, hite. Ne felejtjük el eskütelünket, hiszen Isten talentumaival kell sáfárkodnunk. Isten végtelen szeretete maradjon velünk további életünkbe! – ezzel a kívánsággal zárta beszédét.

Bereczki-Orbán Zsolt lelkipásztor előadást tartott *A biblia négy vezetési alapelve* címmel. Előadását 4 kulcsszó köré építette: Szolgálat, Hatalom, Felelősség, Kegyelem.

Kicsoda a vezető? A vezető az, akit mások követnek. A keresztyén vezető vezetőként is tudatosan Krisztust követi. Csak az tud jól vezetni, aki szereti is azokat, akik elé, mellé szegődik vezetőként.

A jó vezetői hozzáállás alappilléreit illetően fontos a kétirányúság. Szolgáló Istennek és szolgáló ember társaimnak. Istentől kaptam a hatalmat, és ezt mások életében használom. Istennek és az embereknek is felelősséggel tartozom, felelős vagyok a rám bízottakért. Magam is Isten kegyelméből élek és kész vagyok arra, hogy irgalommal és megbocsátással forduljak társaim felé. A keresztyén vezetés alapvető mintája a szolgáló vezetés, amelynek mércéje a fejlődés. Az igazi vezető egy adott helyzetben mindig el tud képzelni egy jobb helyzetet, és tesz is azért, hogy azt a jobbat megvalósítsa.

A szolgáló vezetés jellemzői: háttérbe szorítja magát, elfogadja az embereket, segíti munkatársai önállóvá válását, képes önmagát is vezetni,

nyitottan fogadja a kritikát, figyelmesen hallgat. A keresztyén vezető először Istennek szolgál. Képtelenek vagyunk szolgálni az embereket, ha Istennek nem szolgálunk.

Vezetés és hatalom. Mi a hatalom? A hatalom az akarat érvényesülésének lehetősége. Van-e hatalom nélküli vezetés? Igen, formális kényszerítő hatalom nélkül.

Az ember azért rendelkezik hatalommal, mert az Isten ilyenek alkotta. Az uralkodás parancsa mindkét nemre vonatkozik. A férfi és nő együtt képviselik Istent. Minden ember Istent képvisel. Ezzel szemben a Krisztushoz való hasonlóság csak a Krisztusban hívőkre vonatkozik. Visszaélés-lemondás, mindkettő nagy veszélyt jelent. A hatalom: esz-köz, de nem lehet végcél!

A szolgálatot és hatalmat a felelősség köti össze. A hatalommal el kell számolni. Felelős Istennek, aki minden hatalom forrása. Felelős azoknak az embereknek, akik megbízták a vezetéssel. A keresztyén vezető kegyelemből él, és tovább adja a kegyelmet.

Legyünk bátrak vezetni!

„Igazi ellenség az a szolgálói jellemű ember, aki képes lenne vezetni, de nem vállalja, vagy aki amellettt dönt, hogy olyan vezetőt követ, aki nem szolgál.” (Greenleaf).

Legyünk hálásak Istennek a kegyelemért, a szolgálatért és mindekoron legyen példakép Jézus Krisztus, aki önmagát adta érettünk. Isten áldása kísérje azokat, akik felelősséggel vezetnek és irányítanak Isten elvárása szerint.

Érmelléki PSZ konferencia az érkörtvélyesi református templomban

2021 szeptemberének végén szervezett együttlétünk igehirdetéssel kezdődött, melyet **Dr. Ledán M. István** érköbölküti lelkipásztor tartott a Máté 25. fejezete alapján.

Időutazásra hív bennünket ez a fejezet: Krisztus elmondja, ki lesz az Ő jobb illetve bal keze felől. Jézus előtt szelektálás lesz. Lesz, aki az életre és lesz, aki a halálra megy. Jézus külön választja a juhokat a kecskéktől, nagyon könnyen különbséget tud tenni jók és gonoszok között.

Aki az Atyát szolgálja, nem kérdi mi lesz a jutalma, haszna, hanem teszi a munkáját, mint ahogyan Jézus tette, mikor itt járt a földön. Legyen mindig példaképünk Jézus, hiszen Isten országában rend és igazság van. A hitünk és cselekedeteink nem választhatók széjjel, Jézus előtt minden ki fog derülni, amikor megállunk előtte.

Ezt követően előadást tartott az úrvacsoráról főtiszteletű Csúry István püspök.

Lk.22 14-15: Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, és ezt mondta nekik: „Vágytam vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát.”

Az Úrvacsora egyházunkban az egyik legkomolyabb, leglényegesebb istentisztelet. Nagyon sok új protestáns egyházban vallják azt, hogy az úrvacsora nem más, mint egy jelkép és emlékezés. Ha mi reformátusok meg szeretnénk fogalmazni, akkor ezt kell mondjuk. Krisztussal való titokzatos közösség vagy egyesülés, olyan, amelyben benne van, hogy valamilyen formában együtt vagyunk és kommunikálunk, tehát közösségben vagyunk, ugyanakkor egységbe is olvadunk. De ez a titok nem valami ördögi titokzatosság, ami elveszi az ember eszét és elveszi a normális gondolkodást, hanem az a titokzatosság, amelyben tényleg végbemennek olyan lelki folyamatok, amelyre szükségünk van. Ez a közösség lelki közösséggé válik, a kenyérben látjuk a Krisztus testét, de tudjuk, hogy Krisztus

nem abban a kenyérben lesz valósággá, hanem Krisztus bennünk, a szívünkben akar valósággá válni. Ami még több a Református Egyházban az, hogy itt kimondottan meg lehet fogalmazni a testvérekkel való közösséget. Tehát nemcsak azt mondjuk, hogy veszem a Krisztus testét, hanem közben azokkal is testvér vagyok, akik velem együtt vannak abban a térben a templomban. Ezért csodálatos, ezért titokzatos, mert ez megtörténik, mikor vesszük az Úrnak testét a kenyérben. Ilyenkor az embernek Isten megadja azt titokzatos módon, hogy lélekben ott van az ő színe előtt, és lélekben mintha tőle venné a kenyeret és emelné magához, és megtörténik az az úgynevezett vacsorázás, amely Krisztus színe előtt van.

Az előadás végén I Korinthus 11. rész 29. verséből idézve feltevéődik a kérdés: Mit jelent méltatlanul enni és inni az úrnak poharát? Senki sem méltó önmagért, csakis Krisztus kegyelme által. Fogadjuk el és legyünk hálásak mindenkoron Krisztus Urunknak, aki hív és vár bennünket bűneink megváltásával a terített asztalhoz.

A konferencia végeztével Rákosi Jenő esperes zárógondolata a II. Korinthus 13.11 verse alapján hangzott el.

Istennek legyen hála, hogy a jelenlegi idők ellenére megtarthattuk a konferenciánkat, melyen mintegy 100 presbiter vett részt a gyülekezeteinkből.

Hálás szívvel köszönjük a házigazdának **Nt. Simon-Szabó Istvánnak** és az érkörtvélyesi gyülekezetnek a színvonalas vendéglátást.

Isten áldása kísérelje továbbra is a Presbiteri Szövetség életét és szolgálatát.

Mészáros János Érmelléki Presbiteri Szövetségi elnöke
Papp László presbiter

„Mindenki amilyen kegyelmi ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai” (1 Péter 4,10)

Lakatos Nella
egyházmegyei elnök

A fenti ige szólította, hívta Nagyváradra a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségének elnökségét **2021. október 9-én** az Egyházkerületi Székház gyűléstermébe.

A meghívásra - Temes egyházmegye kivételével - minden egyházmegye elnöksége pozitívan válaszolt és képviseltette magát (21 presbiter volt jelen).

Nt. Módi József Nagyvárad - Újvárosi egyházközség lelkipásztora Józsué könyvének 1.7-9 versei alapján hirdette Isten ígését kiemelve Isten bátorító szavainak üzenetét, utalva azokra az októberi eseményekre, amelyeket népünk, nemzetünk átélt. Elmondta, hogy az Ő kegyelmének, gondviselésének köszönhetően lehetőségünk van 100 év után is emlékezni, élni és reménykedni.

Tóth András köszöntő szavai valamint a napirendi pontok ismertetése után elhangzottak a a beszámoló a a szövetség hat évi munkájáról úgy az egyházkerületi elnök, mint az egyházmegyék elnökei részéről.

Az Egyházkerület Presbiteri Szövetség a jövő év márciusában tartandó közgyűlésén tisztújításra kerül sor. Az elnökségi tisztségekre a jelenlevők írásbeli titkos javaslatokat tettek, amelyeket a megválasztott számláló bizottság - Almási Csaba, Mészáros János, Tatár Miklós - összesítették. Ennek eredményeként a jelölések a következőképpen alakultak:

Elnök:

Tóth András	20 szavazat
Almási Csaba	1 szavazat

Alelnök:

Vasil István	15 szavazat
Tar Csaba	3 szavazat

Bara Csaba 2 szavazat
Tatár Miklós 1 szavazat

Jegyző:

Lakatos Nella 19 szavazat
Bara Csaba 1 szavazat
Mészáros János 1 szavazat

Titkár:

Mészáros János 14 szavazat
Tóth Zsigmond 1 szavazat
Enyedi Jenő 1 szavazat
Almási Csaba 1 szavazat
Tar Csaba 1 szavazat
Lakatos Nella 1 szavazat

Missziói elnök:

Enyedi Jenő 11 szavazat
Mészáros János 5 szavazat
Tatár Miklós 3 szavazat
Tar Csaba 1 szavazat

Tóth Zsigmond 1 szavazat

Pénztáros: Nagy Judit Noémi

Tóth András elnök ismertette a márciusban tartandó választóközgyűlés hatáskörét:

1. Titkos szavazással megválassza az elnökség hat tagját (elnök, alelnök, jegyző, titkár, missziói – diakónia titkár, pénztáros)

2. Titkos szavazással megválassza a diakóniai és missziói bizottság három tagját

3. Megválassza az etikai bizottság három tagját, a bizottság maga választja meg elnökét

4. A könyvelő és cenzor személye szakmai végzettséggel kell rendelkezzen

Megbeszélésre került a következő ciklusra az egyházmegyei tisztújító közgyűlések időpontja is, amit 2022. január 8. és február 19. között kell megtartani, majd az új elnökség adatait a még tisztségben levő elnöknek küldeni.

Egyházkerületünk Presbiteri Szövetsége jövő évben 20 éves, és az évforduló méltó megünnepléséről is beszélgettek a jelenlevők.

Isten további szeretetében és gondviselésében bízva reménykedünk, hogy sikeresen és eredményesen választjuk meg egyházközségeinkben az új presbitereket, akik a következő időszakban órállói, támogatói lesznek majd református egyházunk épülésének.

„Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne” (1 János 4,16b)

Misztótfalu Református Egyházközség temploma volt a helyszíne a Nagybánya Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége XIII. konferenciájának.

Egyházmegyénk esperese **Nt. Gellén Sándor** Avasújváros lelkipásztora Márk 14.1-9 versei alapján tartotta a nyitó áhitatot. Kiemelte a szegény asszony cselekedetét, aki tiszta szívből, szeretetből feláldozza a drága kenetet, azt Jézus fejére önti a jelenlevők legnagyobb megdöbbenésére. Korholták az asszonyt, de Jézus inti őket, hogy az jót tett vele, mert igazán szereti Őt. A 21. század embere szeretetében szenved, nem tudjuk kimutatni szeretetünket embertársaink felé. Fogadjuk meg Jézus szavait, aki így üzen nekünk: „Szeressétek egymást. Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Ján.13.34)

Tóth András kerületi szövetségi elnök 1 Tim. 3.13 versével üdvözölte a megjelenteket kiemelve a presbiteri tisztség fontosságát, biztatott az eskütételkor elmondott szöveg betartására és a Krisztus által reánk bízott missziói feladatok lelkiismeretes elvégzésére.

Nt. Orbán István Dániel helyi lelkipásztor Ján.15.9-12 verseivel köszöntötte a résztvevőket és Krisztusi szeretetre buzdított.

Lakatos Nella egyházmegyei elnök Müller Péter szavait idézte: „Az igaz szeretetet nem adjuk vagy kapjuk, az van. Az igaz szeretet az egészséges élet öröme, amiben nincs félelem, aminek nincs ára, nagyobb a hitnél is, a reménynél is, az megfizethetetlen. Az igaz szeretet együttérzést kíván örömben, bánatban, nevetésben, könnyben, nem ismer akadályokat. Szívleljük meg Pál apostol intő szavait: „Senkinek se tartoztatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek, mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.”

Nt. Tasnádi András Zsolt Nagybánya-Újváros lelkipásztora „Isten szeretet, és aki szeretetben marad, az Isten is őbenne” címmel tartott előadást. Az előadó beszélt az „Isten szeretet” fogalmáról, amit naponta tapasztalunk. A Szentírást követve, Isten cselekedeteit figyelve magyarázza meg a kijelentés tartalmát. Ahhoz, hogy Istenben marad-

hassunk és Isten is mi bennünk, Isten cselekvő szeretete kell érvényesüljön bennünk - emelte ki az előadó. A Szentírás tanulmányozása mellett szükségünk van az élő hitre, amely minket is köt Istenhez. Érdemes „Istenben lenni”, mert ez jelenti, hogy újra alapozzuk gondolkodásunkat, érzelmeinket, törekvéseinket. Ha Istenben élünk, képessé válunk a szeretetre, megváltozik az életünk, másokká leszünk.

A konferenciát Szigethy Ferenc A szeretet című versének felolvasása, és Lovász Béla presbiter gitárjátéka tette színesebbé, majd az érdeklődők megtekinthették a helyi származású, világhírű betűmetsző Misztótfalusi Kis Miklós emlékmúzeumát.

Wass Albert szavait idézem: „Csak csöndesen, gyönyörködve, céltalanul s egyszerre csak kilépsz az Angyalok Tisztására. Nem is tudod, hogy ez az, mivel az angyalokat nem láthatja a szemed. Csak annyit látsz, csak annyit érzel, hogy csodálatosan szép. És megállsz. És abban a pillanatban megnyílik a szíved, és az angyalok észrevétlenül melléd lépnek egyenként, lábujjhegyen, és belerakják kincseiket a szívedbe. A legnagyobb kincseket, amiket ember számára megteremtett az Isten. A jóságot, a szeretetet és békességet.”

Kívánom, hogy mindannyian találkozzunk ezekkel az angyalokkal!

Lakatos Nella, megyei elnök

„...Békesség néktek!...” (Ján. 20,19)

A nevem **Erdei Róbert** és nagyon hálás vagyok Istennek, hogy megszólított, elhívott az ő megváltott gyermekének Jézus Krisztus által. Nem érdemeimért, hanem egyedül az ő kegyelme által. Hálás a szívem, hogy alkalmat rendelt az Úr személyes bizonyágtétele, megtérésem- Istenhez fordulásom- megvallásáról.

Először is szeretném elmondani, hogy református vallásban nevelkedtem, de nem sok közöm volt az Istenhez, nem ismertem őt és nem közeledtem hozzá. Számomra a Biblia tanítása ismeretlen és érthetetlen volt egészen addig, amíg 40 éves koromban egy németországi út után indíttatást, vágyódást éreztem a szívemben, hogy elmenjek egy igehirdetésre, ami egy evangélikációs hétnek utolsó napján, szombaton volt, mivel akkor érkeztem haza. Az ige az Ap. Csel. 27. részéből szólt: Pál apostol Rómába vitetéséről, nehéz hajóútról és Isten biztatásáról. Isten angyala megjelent Pálnak ezt mondván: „Ne félj, Pál! A császár elé kell néked állnod” (Ap.Csel 27:24). Engem annyira megérintett az az ige, olyan személyesen megszólított, hogy én úgy éreztem, Isten nekem szól általa. Ettől kezdve áldom és magasztalom az Istent, és hálás a szívem, hogy Jézus halála által nekem örök életem van. Az ő vére által bűneim megbocsátattak és mindenkinek, aki elfogadja a golgotai áldozatot. Egy Jézus által kimondott igeverssel szeretném bátorítani embertársaimat: „Bétölt az idő és elközelített az Istennek országa; térjete meg és higgyetek az evangéliumban.” (Márk 1-15)

Jézus Krisztus erre hív, erre bátorít bennünket. Ne legyen idegen számunkra a megtérés, mert ha ez nem történik meg az életünkben, nem fogjuk meglátni a Mennyek országát. Én azóta soha nem érzem magam egyedül, mert megígérte: „és íme én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Máté 28-20b). Higgyetek a Fiúban, fogadjátok el őt személyes megváltótoknak,

hogy életek lehessen: „Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (1Ján.5-12.) Ez az ige nekem azt sugallja, hogy az az ember, aki nem fogadta el ezt az isteni ajándékot, amelyet Isten az ő fiában adott nekünk, az lelkileg halott. Az ok az ember engedetlensége a teremtés után Ádám és Éva személyében, ugyanis az ember szembe ment az Isten szavával és magával az Istennel is, mikor engedett a sátnak csábí-

ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Ján. 3-16)

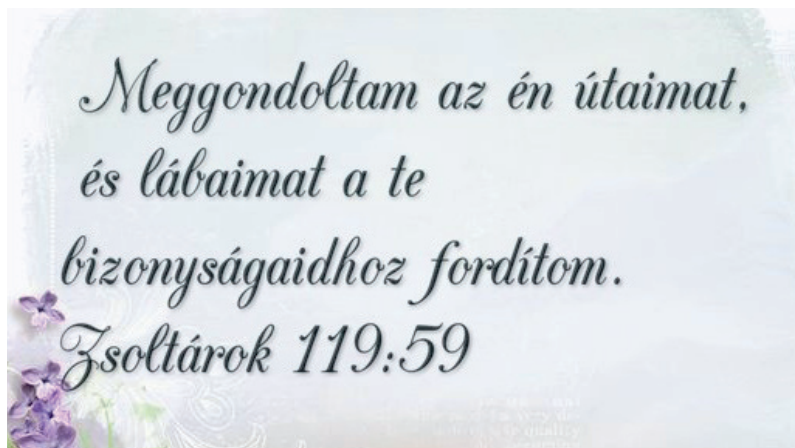
Azt tapasztaltam, hogy minél többet olvasom a bibliát, imádkozom, Isten mindig többet és többet fed fel önmagából előttem. Hitem erősödik, szomjúságom az ige után egyre nő és ezért egyedül az övé a dicsőség. Belátom és elismerem azt, hogy nem érdemeltem ezt a felfoghatatlan isteni kegyelmet, és ezért ameddig élek, Őt magasztalom és Őt imádom. Megtérésem után hazatérve

el kellett mondanom feleségemnek, gyermekeimnek, hogy már nem ők vannak az első helyen, ezt a helyet betöltötte valaki más: Jézus Krisztus. Az Úr adott szavakat és erőt, hogy folytatni tudjam beszédemet, bár mély sírás fogott el: „Az én életem sem az én kezemben van, hanem Istenében és mindenem amim van, az Ő akaratából van, így ti is. Ezért áldom az ő nevét, hogy

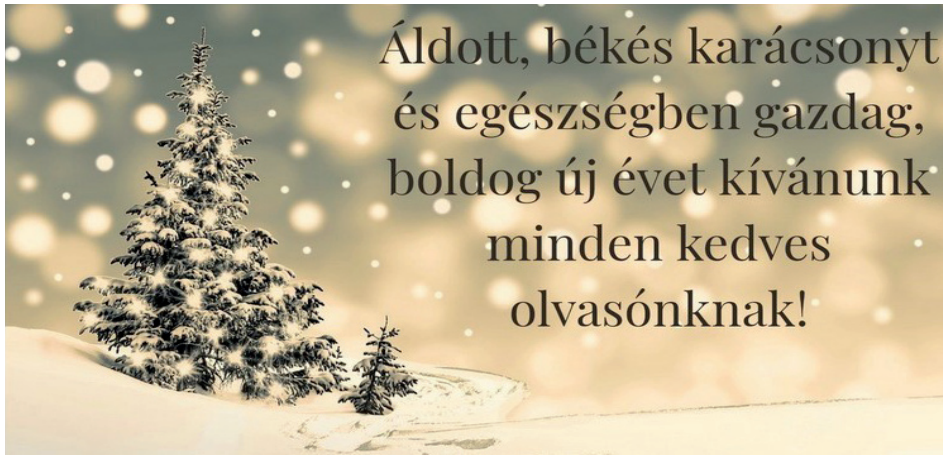
ti vagytok nekem az ő akaratából. Szeretlek benneteket jobban mindenkivel a földön, de az Istent imádom és csak őt imádom. „Hála az Úrnak, megértették. Azt kívánom, kedves olvasó, számodra, hogyha még nem élted át a megtérés csodáját, ÉLD ÁT, add oda az egész életedet, mert akkor békességet, szeretetet, lelki nyugalmat kapsz, amelyet sehol máshol nem találsz. Az Úr adja, hogy végig ki tudjunk tartani a hitben, szeretetben, reménységben és győztesek legyünk Jézus Krisztus által:

„Aki győz, örökölni fogja mindezt, és Istene leszek annak, az pedig fiam lesz” (Jel. 21-7.)

„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme és az Istennek szeretete, és a Szentléleknek közössége mindnyájatokkal. Ámen” (2 Kor. 13-13)

tásának. Az Isten azt mondta, hogy meghal, ha eszik arról a fáról. Az ember dacolva az Isten szavával mégis evett a fának gyümölcséből, és itt a töréspont az ember életében, az elszakadás, mivel fizikailag nem halt meg, de lelkileg igen. Elszakadt attól az isteni élettől, amely az örök boldogságot és örök életet jelentette. Mivel az Isten maga a szeretet, újabb lehetőséget adott az embernek az ő fiában, Jézus Krisztusban. Mindannyian bűnben születünk Istentől elszakadva Ádám és Éva bűnbeesése óta, ezért el kell fogadnunk a Fiút, aki az ő halála által magára vette bűneinket. Elviselte bűneink büntetését, vére által megtisztított bűneinktől és örök életet kínál hit által. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az

Aldott, békés karácsonyt
és egészségben gazdag,
boldog új évet kívánunk
minden kedves
olvasónknak!

„Mert megjelent az Isten
idvezítő kegyelme minden
embernek.” (Titus 2:11)

Békés, boldog
karácsonyi ünnepet
és lélekben gazdag
új évet kívánok
elnökségünk nevében!

Tóth András
KRE PSZ-elnök

Túrmezei Erzsébet Újévi kérés

„Isten erejével a mázsás teher könnyű,
mint a szalmaszál – nélküle mázsás
súly a szalmaszál is.” Luther
Láttam, Uram!
Egyik béna volt, a másik aszott, sárga...
vagy nem volt lába...
De a Te fényed hullt a betegágyra!
Hitükkel elrejtőztek Nálad,
és úgy hordozták mázsás terhüket,
a Te erőddel, mint a szalmaszál.
És láttam szalmaszál alatt roskadókat.
Mert mázsás teher
könnyű, mint a kis szalmaszál, Veled.
De nélküled a szalmaszál is mázsás súly lehet.
Új évbe indulok, és nem tudom, mi vár rám.
Csak azt tudom: velem vagy,
nem hagysz árván.
Csak azt tudom: utam már kijelölted.
Mint bízó gyermek, járhatok előtted.
Te mérsz ki bűt, örömet, munkát, terhet,
s irgalmad mindegyikbe áldást rejtett.
Csak egyet adj: hogy céliránt haladjak,
hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak!
És ha szereteted mázsás teherrel
tenné próbára ezt a gyenge vállat –
segíts úgy vinni mázsás terhemet
a Te erőddel – mint a szalmaszál!

A 2022-es év eseménynaptára

2022. március 5. - Közgyűlés
2022. április 16. - Presbiterképzés
2022. június 12. - Presbiterképzés
2022. augusztus 20.
- Ünnepi konferencia
2022. október 8. - Elnökségi ülés

Az Úr Isten vezessen
mindannyiunkat, és adjon
számunkra bölcsességet
terveink megvalósításában!

Tóth András, a KRE PSZ elnöke

Négyesy Irén Karácsony

Karácsony, bizony –, hogy kellenél!
Gyertyafényes malasztok,
fehér kalácskenyér
mit Nagymamám dagasztott,
halk lámpa öble,
szaloncukor édessége,
aranydió gömbje,
az esti béke – a lelki béke.
Elgurult minden a múltba,
nem a jövőbe
s aminek értelme volt régen
annak ma nincs értéke.
A materiális valóság ronda ökle
dörömböl a fülekbe.
Oda a jó, a szép, a színes illúzió!
Az Élet beteg lett,
jónak hívják a Rosszat
s a Jóság nem kell senkinek.
Szaladgálunk,
mint megzavart hangyaboly
nyáron egy süllyedő világon.
Az Igazság kiüledt szemekkel
fetreng a porba,
fojtogatja az Önkény.
Hol van a Jóság meleg misztériuma?
A lelki szépség elveszett,
helyette halálos örvény kevereg.
A Csoda – oda van! Oda.
A holnap zsebe bombával tele.
Amit oly régen a Sorstól
vártam, reméltem:
nem jött mint Érdem.
Ferde szemszögével
oly idegen nékem.
De valahol fenn
dereng már a Csillag,
közeleg a Jászol –
sok új jövőndő Karácsony ontja
fényeit arcomba,
felemelem fejem
s mielőtt elragad
Korom pocsolója,
az Égi Kegyelem világot
mozgató cernaszála
felránt a Magasba,
a Lét ölen szunnyadó
fényességes új Karácsonyokba!

Kiadja a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége

Megjelenik negyedévenként
Szerkesztő bizottság: Veres Erzsébet sajtóreferens
Tóth András KRE PSZ - elnök
Lakatos Nella
(Elérhetőség/e-mail: veres_zsike@yahoo.com)
Tördelés és nyomtatás: TEHNO-PRINT Zilah

ISSN 2501-6083

